

Jurij Šubic.

(Spisal I.)

(Dalje.)

Na Dunaju se je z novim vesljem poprijel uka in dela. Vstopil je takoj nazaj v akademijo in postal zopet učenec v specialni šoli profesorja Chr. Griepenkerla. Nadaljeval je ilustracije za Stritarjevo »Rajo« in bil sploh delaven na vse strani. A v to življenje je posegla zopet nemila usoda. Ko so avstrijski polki zasedali Bosno in Hercegovino, poklicali so tudi rezervista Jurija, in vnovič je moral zamenjati paletu in čopiče s sabljo in puško. Ves potrt je odhajal z Dunaja proti jugu, kjer je kot desetnik 4. stotnije 17. pešpolka, II. gorske brigade, VII. divizije prekorčil avstrijsko mejo. Iz Galdovega pri Sisku je pisal dne 13. julija leta 1878. svojim starišem: »V petek sem se preoblekel in danes zjutraj smo se odpe-

ljali iz Ljubljane. V petek zvečer so prišli oni iz Trsta, danes smo v Sisku. Jaz imam 30 mož v neki vasi blizu mesta. Sisek mi jako ugaja. Povsod,

koder smo se vozili, sprejeli so nas lepo, posebno pa v Vidmu in Zagrebu, kjer so nam meščani pijače kar na škafe nakupili. Z narodnimi zastavami je bilo med potjo in tu po Sisku mnogo hiš okrašenih. Hudo se mi dosedaj še ni posebno godilo. — Jutri se odpeljemo naprej čez Savo, kam, še ne vem. Kakor hitro mi bo de mogoče, pisal Vam bodem zopet, kje bom in kako mi bo. Sedaj Vam še naslova ne vem povedati. Skrbeti

nikarta preveč, ker upam, da posebno hudega se pač ni bati.« Tako je tolažil stariše. — Meseca avgusta pa piše iz Travnika: »Strapaci so veliki, pa če

Skupni zajutrek.
(Po sliki Jurija Šubica.)